

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. IV. Vtrum per baptismum conferantur homini gratia & virtutes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

Prob. 2. ex
Script.
Ezech. 36.

A. 2.

Ephes. 5.

Tit. 3.

Coroll.

Rom. 7.

Per pecca-
tum Apo-
stolus con-
cupiscentia
intelligit.

Concluf.
Catholica.
Florent.
Trident.

2.

Pœna ho-
minibus
debita nō
remittitur
per bap-
tismum.

illud dicit tantum radi aut non imputari, anathema sit. vide Concil. Mileuitanum cap. 2.

Probatur 2. ex Scriptura: Ezech. 36. effundam super vos aquam mundam, & mundabimini ab omnibus iniquitatibus vestris. Et, Et dabo vobis cor novum, & spiritum novum ponam in medio vestri. quem locum de baptismo intelligunt Hiero. & S. Thom. hic argumento sed contra, & plures alij. Act. 2. penitentiam agite, & baptizetur unusquisque vestrum in remissionem peccatorum vestrorum. ad Ephes. 5. mundans lavacro aquæ in verbo vitæ. (scilicet Ecclesiam) ut exhiberet ipse sibi gloriosam Ecclesiam non habentem maculam aut rugam. ad Titum 3. saluos nos fecit per lavacrum regenerationis & renovationis. Probatur etiam potest ex ijs quibus significatur per baptismum nobis aperiri regnum cælorum, à cuius aditu per solum peccatum prohibemur.

Patres prætereo, quorum est constans doctrina peccata per baptismum verè remitti, cum plerique ex necessitate baptismi colligant peccatum originale in parvulis, & in primis August. pluribus locis.

Ex his Scripturæ & Conciliorum testimonijs habemus non solum peccatum non imputari ratione baptismi, sed etiam verè deleri, & animam mundari, renouari, & per interioriorem renovationem gratiam effici. vide Concil. Trident. sess. 6. cap. 7.

Habemus 2. in adultis legitimè dispositis remitti etiam peccatum actuale, siue illud sit mortale siue veniale. patet ex Florent. dicente effectum huius Sacramenti esse omnis culpæ etiam actualis remissionem, & baptizatos morientes antequam culpam aliquam committant, statim ad regnum cælorum & Dei visionem pervenire. videri etiam potest Trident. sess. 5. can. 5. citato.

Dices 1. Apostolus ad Rom. 7. agnoscit etiam in baptizatis habitare peccatum.

Resp. ex Concil. Trident. sess. 5. citata, peccatum eo loco non sumi ab Apostolo pro peccato verè & propriè dicto, sed pro concupiscentia, quæ ita vocatur, quia ex peccato orta est, & inclinat ad peccatum.

ARTICVLVS II.

Utrum per baptismum liberetur homo ab omni reatu peccati?

RESPONDET liberari ab omni reatu pœnæ pro peccatis debite, scilicet apud Deum, ut patet ex solutione tertij. Conclusio est certa ex Florent. & Trident. suprâ, ex quibus patet baptizatos, si de nouo non peccent, nihil remorari ab ingressu cælorum, & ijs nullam iniungendam satisfactionem pro peccatis præteritis, quæ omnia possunt confirmari ex ijs quæ tradit Trident. sess. 6. cap. 14. & sess. 14. cap. 2.

Dixi pœnæ apud Deum debite, quia pœnæ debite apud homines non remittuntur per baptismum, ne detur hominibus licentia peccandi spe impunitatis apud homines obtinendæ, & ne frequentes sint hæc conversiones. Adde intelligi de pœnis directe debitis, quia constat experientia per baptismum non tolli in hac vita omnes pœnalitates & incommoda quæ occasione peccati inveniuntur in genere humano; v. g. famem, sitim & alia quæ naturam humanam destitutam iustitia originali comitantur. Deus enim huiusmodi pœnali-

tates ad agonem & meritum reliquit. videri potest Trid. sess. 5. citata, similiter S. Th. art. sequenti, qui ex his manet explicatus.

Aduerte remissionem omnis pœnæ in baptismo non provenire ex præfata natura iustificationis, cum constet iustificatos non semper consequi remissionem totius pœnæ peccatis debite; sed provenire ex Dei clementia, convenienter tamen institutioni baptismi, cum baptismus sit spiritalis regeneratio, & per eum Christum perfectè induamus. videri potest alia ratio in Trid. sess. 14. cap. 8.

ARTICVLVS IV.

Utrum per baptismum conferantur homini gratia & virtutes?

AFFIRMAT. patet ex Concil. Trident. sess. 6. cap. 7. ubi agitur in terminis de iustificatione quæ fit per baptismum, & docetur formalem causam nostræ iustificationis esse iustitiam Dei, non quæ ipse iustus est, sed quæ nos iustos facit, quæ videbatur ab eo donari renouamus spiritu mentis nostræ, & non modo reputamus, sed verè iusti nominamur & sumus, iustitiam in nobis recipientes. & infra. unde in ipsa iustificatione cum remissione peccatorum hæc omnia simul infusa accipit homo per Iesum. Christum, cui infertur, fides, spes, & charitas. Confir. per baptismum homo reconciliatur Deo & mundatur, hæc autem reconciliatio & emundatio, non fit sine infusione gratiæ & charitatis, ut patet ex eodem Concil. sess. citata can. 11. vide dicta suprâ quaest. 62. art. 1. dub. 1.

Petes an hæc gratia sit habitualis, an verò actualis? Resp. in parvulis necessitatio asserendam esse habitualem, cum sit de fide gratiam illis conferri, ut patet ex can. 7. de Sacramentis in genere sess. 7. & ex can. 5. sess. 3. item ex Florent. decreto de Sacramentis, illi autem nullum possint habere actum quo dicantur iusti. idem dicendum de adultis; nam licet hi possent dici iusti à iustitia actuali sibi inhirente, nihilominus asserendum iustitiam, quam acquirunt in baptismate, esse habitualement, cum cessantes ab actu dicantur iusti. 2. quia iustitia quam recipiunt per baptismum differt ab eorum dispositione, ut patet ex cap. 7. sess. 6. citata: adulti autem non aduertunt alium actum sibi infundi per baptismum; igitur dicendum infundi habitum. 3. potest infundi iustitia eiusdem rationis & naturæ tam adultis quam parvulis, estque magis consentaneum per eandem causam quodammodo naturaliter agentem infundi; cum ergo sit necessariò asserendum parvulis infundi habitualement, idem quoque de adultis dicendum. 4. constat attritionem non posse dici gratiam iustificantem in eo qui solum attritus accedit ad baptismum; ergo alia est ponenda virtute Sacramenti, hæc autem non est alia quam habitualis, cum baptizatus neque statim neque necessariò experiatur in se affectus dilectionis Dei super omnia, vel perfectæ contritionis.

Preter habitum gratiæ & virtutum ratione baptismi conceduntur quadam auxilia specialia conducencia ad finem baptismi, v. g. ad repressionem fomitis, ad dignè accedendum ad Sacramenta. vide dicta quaest. 62. art. 2.

ARTICVLVS V.